

Jordi Estivill

El meu Joan Domènech

No es fàcil resumir en una pàgina els records i les vivències de les variades ocasions en què els nostres camins es varen creuar. N'he escollit tres.

La primera ocasió es situa a la platja de Lloret quan encara les dones dels pescadors, de negre, hi arreglaven les xarxes. Aleshores la petita colla de galifardeus acollíem en Joan quan, al costat dels toldos que el seu pare havia cuidat durant l'hivern i palplantat a inicis d'estiu sobre la sorra, reconstruíem la carretera i el paisatge que anava de l'estació de Blanes fins a Lloret. La recorrien uns petits cotxes de fusta que nosaltres havíem fabricat. Allò que ens feia gaudir més era imitar les penes i treballs que els atrotinats autobusos d'en Pujol tenien per pujar la costa d'en Gallina. En Joan era, de molt jove, més aviat prim, fràgil, poc amant dels esports i assenyat, i jugava amb nosaltres a vegades afegint als itineraris inventats camins que nosaltres desconeixíem (el Vilar, sa Boadella...).

La segona ocasió no és gaire coneguda, però sí molt significativa. És una operació, feta conjuntament amb el meu pare i altres socis del Casinet, a la qual va dedicar-se en cos i ànima durant tota la seva vida per evitar que el seu edifici fos venut. Altres socis, portats per la turbulència mercantilista que va dominar el Lloret dels anys seixanta, volien vendre l'edifici i distribuir-se'n els beneficis. Mentrestant, en Joan sempre va defensar, i ho va portar a la pràctica, que el Club Marina fos una plataforma cívica i de dinamització cultural del seu estimat Lloret. Per ell, l'interès general havia de prevaldre sobre els interessos particulars.

La tercera ocasió va ésser l'aventura de crear una col·lecció de llibres que ha estat promocionant el Casinet fins als nostres dies. En els seus orígens, una vegada aprovada la idea en assemblea general, em va proposar que l'ajudés en aquesta tasca. Així ho vaig fer. Junts vam definir objectius i característiques. Havia de publicar llibres fets per lloretencs o escrits sobre Lloret. Encara recordo la il·lusió amb què em va explicar que havia rebut el manuscrit enviat per la filla del lloretenc J.L. Domènech, que havia escrit unes memòries nostàlgiques del Lloret que havia deixat per anar a viure a Xile. Si no estic equivocat, fou el primer llibre de la col·lecció, publicat l'any 1987. Després el va seguir un sobre la revolta dels Joseps i un altre, una miscel·lània de col·laboracions

diverses...

El coneixement del territori i la defensa del seu patrimoni natural i cultural, el bé comú i l'amor per la cultura popular foren tres característiques d'en Joan. Ara que ens ha deixat, no sé qui el podrà substituir. Lloret i els seus amics el trobarem molt a faltar.